

boere den Ret overfor denne Lov til at kunne faa deres Hegn i Orden, som de have overfor alle andre tilstødende Distrikter. Dette er altsaa Hensigten med dette Lovforslag, som jeg herved forelægger. Af dets Indhold vil man se, at det dels anordner, hvad der skal anses for at være lovligt Hegn i den bebyggede Del af Kjøbenhavn — dels skaber de Institutioner til Hegnslovgivningens Gjennemførelse, som hidtil have manglet her, og da navnlig et Institut, som i Kjøbenhavn skal erstatte Landvæsenkommissionerne, nemlig Oversynskommissioner, hvis Virksomhed og Sammensætning derfor ogsaa foreløbig foreslaas ordnet analogt med Landvæsenkommissionerne efter Loven af 30te December 1858. Naar det Lovforslag, som jeg saaledes forelægger, før ud til at have et vist Omfang, da er det begrundet i, at jeg har anset det hensigtsmæssigt tillige i samme at optrykke den Del af den almindelige Hegnslov af 6te Marts 1869, der vil finde Anvendelse paa den ikke bebyggede Del af Kjøbenhavn. Jeg skal i saa Henseende endnu kun her bemærke, at det foreslaar at lade Magistraten afgjøre, indenfor hvilke Grændser Reglerne for den bebyggede Del skulle finde Anvendelse, altsaa at sætte Skjellet imellem den bebyggede og den ikke bebyggede Del af Byen.

Det næste Lovforslag, som jeg har at forelægge, nemlig Forslag til Lov om Mark- og Bøifred, er ligesom det foregaaende, om jeg saa maa sige, en Efterlæt af Loven af 6te Marts 1869 om Hegn. I den nævnte Lov har man jo nemlig behandlet den Del af Forordningen af 29de Oktober 1794, der angaar Hegnspørgsmaalene, men har derimod skudt Spørgsmaalet om Fred, hvilket ogsaa behandles i Forordningen af 1794, ud til Behandling ved et særligt Lovforslag. Der er gjentagne Gange i dette Thing fremkommet Begjæring eller ialtfald Spørgsmaal om Forelæggelsen af et Forslag til en saadan Lov, og det er det Løfte, som jeg i saa Henseende har givet, som jeg herved indfræer, idet jeg tillige selv erkjender Nødvendigheden af, at der kommer en Lov om dette Forhold. — Hvad nu først Markfreden angaar, da tilbageholder Lovforslaget de Principer, som hidtil i saa Henseende have været gjældende, men den Erfaring, som man

har havt om forskellige Ufuldstændigheder og Begrænsninger ved de hidtilværende Lovbestemmelser herom, har ført til Forsøg paa i dette Lovforslag at hæve dem. Saaledes er den Fred, som man efter de uungjældende Bestemmelser kan fordrø, indskrænket til visse bestemte Husdyr, uanset, at der er andre Dyr, som, navnlig paa Grund af det forbedrede Algerbrug, kunne gjøre ligesaa megen Skade, og Lovforslaget omfatter derfor Fred for alle Husdyr. Med Hensyn til Optagelsespenge skal jeg bemærke, at de Beløb, som hidtil i denne Retning have været fastsatte, ikke i nogen væsentlig Grad ere forandrede ved Lovforslaget. Det har for Hingste, Orner og Tyre fastholdt som de højeste Optagelsespenge: 2 Rd., og er derimod gaaet ned til et Minimum af 8 ø. for Gæs, Gænder, Kalkuner og Høns, hvad jeg tør antage, at man vil finde passende. Men forøvrigt har jeg søgt at simplificere hele dette Optagelsespenge-system, idet jeg, medens der tidligere har været 7 Klasser af saadanne, i Lovforslaget har indskrænket dem til 4. — Er der, som anført, paa den ene Side sket en Udvidelse i Lovforslaget, saa er der paa den anden Side ogsaa foretaget en Indskrænkning ved samme. Medens man nemlig hidtil har været berettiget til at holde de optagne Dyr tilbage, indtil man fik Erstatning for den Skade, som de maatte have tilføjet — en Regel, som jeg tror har vist sig mindre hensigtsmæssig i Praxis, da man ikke altid strax vil kunne blive enig om Skadens Størrelse, — saa har jeg ment, at det er for haardt imod den, hvis Kreatur er optaget, at Vedkommende skal have Lov til at beholde det og til at tvinge ham til at betale Foderpenge for det, indtil Erstatningsspørgsmaalet er afgjort. Naar man har betalt Optagelses- og Foderpenge, bør vistnok Dyret udleveres, medens det saa maa blive Gjenstand for særligt Søgmaal, hvilken Erstatning der skal betales for Skaden, der er tilføjet af det optagne Dyr. — Der er en anden Del af vor Markfred, som hidtil har været upaaagtet, og det er den Ufred, som bevirkes, ikke af Dyr, men af Mennecker. Ogsaa i saa Henseende maa det fremskredne Algerbrug gjøre Forordninger, som der maaske ikke var Anledning til at